

CAROLINE VANPOUCKE

Wij vragen geen luxe

Ik volg meester Kris door de gangen van de basisschool. Het is speeltijd. Wat een lawaai. Een paar duizend leerlingen, wat wil je! Kris houdt plots halt, leunt tegen de muur, wikt zijn gedachten en gebaren. Hij heeft iets statigs, zoals hij daar staat, zwarte broek en strak beige hemd met subtiel borduurwerk. Geen likje krijt, geen vlekje. Hoe doet hij dat? Bij de les blijven, fluister ik mezelf in. "Zal ik eens zeggen wat de problemen in het basisonderwijs zijn?" In een reflex neem ik mijn gsm en film, zonder gêne. Het gevoel van de kinderen rond ons deemstert weg, zijn woorden nemen het over.

"We hebben stress. Veel stress. We geven zes uur les per dag en dan beginnen we aan het administratieve werk. De werklust is te hoog. Ons loon te laag. De klassen te groot. 35 leerlingen per klas, orakelt de overheid, maar de realiteit is anders. In mijn klas zitten 49 leerlingen! Wij geven noodgedwongen les in shiften of we delen een klasruimte in twee ... Hoe kunnen wij op die manier kwaliteitsvol lesgeven, hoe kunnen leerlingen goed leren? Geef ons meer leraren! Geef ons meer klassen! Weet je hoe moeilijk het is om vijftig leerlingen

meester te zijn? De overheid moet zorgen voor meer ondersteuning in de klas, voor meer zorgleerkrachten."

"En toch. Ik heb collega's die twintig, dertig jaar lesgeven. In deze situatie. Wij werken hard en volgen de regels en instructies van de overheid. Maar die volgt en beschermt ons niet ... Om ons voor te bereiden op het nieuwe schooljaar krijgen we één week voor de start 'vorming': met 500 leraren luisteren naar één spreker. Klaar voor de start?! Vorige maand zijn twee van mijn leerlingen onwel geworden door de hitte. Ik kan niet anders dan vragen aan ouders om bij te leggen om extra ventilatoren te kopen, ook al verdienen velen van hen minder dan het minimumloon. Zo doen we dat, dag in, dag uit. "Our take-home pay, can't take us home anymore". Met ons nettoloon gerekken we er niet meer, door de kosten op school, door de kosten voor ons gezin. Weet je, wij vragen geen luxe ... enkel een deftig loon."

"Als vakbondsafgevaardigde is het mijn taak om mijn collega's - die allemaal lid zijn - te vormen over onze rechten. Ik zeg hen telkens: wij moeten naar buiten komen met onze eisen en geen slaaf blijven in de klas."

Ik zie Kris terug de dag erna, op 'zwarte vrijdag', dit keer in zwarte t-shirt en beige broek, de micro in de hand, luid scanderend tijdens een actie voor loonsverhoging.

Kris Navales geeft les in de vierde graad in General San Roxas Elementary School (Quizon City, Filipijnen). Hij is vakbondsafgevaardigde voor onderwijsvakbond Alliance of Concerned Teachers. Aan de andere kant van de wereld: dezelfde strijd voor goede werkomstandigheden, voor kwaliteitsvol onderwijs. #worldteachersday